

— Niet-inaanmerkingneming van de bepalingen van het Statuut

De opmerking van het Gerecht dat rekwirant overeenkomstig artikel 40 van het Statuut „na het verstrijken van het verlof om redenen van persoonlijke aard [...] bij de eerste vacature [moet] worden herplaatst in een tot zijn categorie of groep behorend ambt dat met zijn rang overeenkomt, mits hij de voor dit ambt vereiste geschiktheid bezit”, is misplaatst. Een ernstig zieke ambtenaar bezit juist niet de vereiste geschiktheid om te worden herplaatst.

(¹) Nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie.

Beroep, op 15 juli 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek

(Zaak C-261/02)

(2002/C 202/25)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 15 juli 2002 beroep ingesteld tegen Franse Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door C. Tufvesson en H. van Lier, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het den Hove behage:

- a) vast te stellen dat de Franse Republiek, door niet alle wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen om volledig te voldoen aan richtlijn 92/49/EEG van de Raad van 18 juni 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en houdende wijziging van de richtlijnen 73/239/EEG en 88/357/EEG (derde richtlijn schadeverzekering) (¹), en aan richtlijn 92/96/EEG van de Raad van 10 november 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe levensverzekeringsbedrijf en tot wijziging van de richtlijnen 79/267/EEG en 90/619/EEG (Derde levensverzekeringsrichtlijn) (²), en meer in het bijzonder door die richtlijnen niet om te zetten wat de „mutuelles” in de zin van de „code de la mutualité” betreft, niet alle maatregelen heeft genomen die nodig zijn voor de uitvoering van het arrest van 16 december 1999, Commissie/Frankrijk (C-239/98) (³), en niet de krachtens artikel 228 EG op hem rustende verplichtingen is nagekomen;

- b) de Franse Republiek te veroordelen om aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen op de rekening „eigen middelen van de EG” een dwangsom te betalen van 242 650 euro per dag vertraging bij de tenuitvoerlegging van de maatregelen die nodig zijn om te voldoen aan voormeld arrest Commissie/Frankrijk, vanaf de uitspraak van het onderhavige arrest en tot de uitvoering van voormeld arrest Commissie/Frankrijk;
- c) de Franse Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Hoewel artikel 228 EG niet preciseert binnen welke termijn de lidstaat aan zijn verplichtingen moet voldoen, moet met de uitvoering van het arrest onmiddellijk een aanvang worden gemaakt en dient deze uitvoering zo snel mogelijk te worden voltooid. In casu had de Franse Republiek sedert lang alle nodige bepalingen en maatregelen moeten vaststellen om haar wettelijke regeling in overeenstemming te brengen met het arrest van het Hof; op het ogenblik van het met redenen omkleed advies van de Commissie was reeds nagenoeg een jaar verstreken sedert het arrest van het Hof. Wat de teksten betreft die de Franse autoriteiten na het antwoord op het met redenen omkleed advies hebben meegegeeld, wijst verzoekster erop dat het hierbij gaat om een gedeeltelijke en uit het oogpunt van het arrest van 16 december 1999 volstrekt ontoereikende omzetting.

De Commissie is van mening dat een dwangsom van 242 650 euro per dag moet worden opgelegd, gelet op de ernst en de duur van de inbreuk, en gelet op de noodzaak van een doeltreffende sanctie. Zij heeft het bedrag van de door het Hof op te leggen dwangsom berekend volgens de berekeningsmethode vastgesteld in haar mededeling van 8 januari 1997 (⁴) Voor de ernst van de inbreuk gaat zij uit van coëfficiënt 10/20, en voor de duur van de inbreuk past zij vermenigvuldigingscoëfficiënt 2,3 toe. Ter verzekering van de doeltreffendheid van de dwangsom heeft zij de factor 21,1 toegepast op de uitkomst, door het uniforme basisbedrag van 500 euro te vermenigvuldigen met de coëfficiënt voor de ernst en die voor de duur.

(¹) PB L 228 van 11.08.92, blz. 1.

(²) PB L 360 van 09.12.92, blz. 1.

(³) Jurispr. blz. I-8935.

(⁴) PB L 63 van 28.02.97, blz. 2.